

Çocuk ve Koyun

Çınar BİBER

Çocuk ve Koyun

Çınar BİBER

Yemyeşil bir çayırda, Leo adında küçük bir çocuk dolaşmayı severdi. Hardal sarısı bir tişört ve mavi kot tulum giyerdi, boynuna küçük kırmızı bir boyunbağı bağlamıştı. Botları küçük ve kahverengiydi, yumuşak çimenlerde yürümek için mükemmeldi. Leo yedi yaşındaydı, sıcak kahverengi tenliydi ve burnunun üzerinde çiller vardı. Keşfetmeyi ve yeni arkadaşlar bulmayı severdi.

Güneşli bir sabah, Leo büyük bir meşe ağacının altında tek başına duran bir koyun gördü. Yaşlıydı, burnunun çevresi biraz gri görünen kalın krem beyazı yünü vardı. Uzun sarkık kulakları aşağı sarkıyordu ve boynuna soluk mavi bir kurdele gevşekçe bağlanmıştı. Sıcak kehribar rengi gözleri ve sakin, uykulu bir ifadesi vardı. Leo meraklı ve nazik hissederek yaklaştı.

"Merhaba, koyun," dedi Leo yumuşak bir sesle. Koyun ona baktı ve yavaşça gözlerini kırptı. Kaçmadı. Leo biraz uzakta çimenlere oturdu. Koyun bir an onu izledi, sonra yeniden çimenleri kemirmeye döndü. Leo gülümsedi. Sadece onunla orada oturmak ona mutluluk veriyordu. O günden sonra her sabah onu ziyaret etti.

Her gün Leo koyunu görmek için çayıra gelirdi. Onun adının Clara olduğunu öğrendi. Uzun boylu bakıcı Bay Thomas ona böyle söyledi. Bay Thomas yeşil bir iş gömleği ve geniş hasır şapka giyerdi. Çayırı ve bütün hayvanları gözetirdi. "Clara yaşlı ve nazıktır," dedi Bay Thomas. "Sessiz arkadaşlıktan hoşlanır." Leo başını salladı ve nazık olacağına söz verdi.

Leo, Clara'nın sevdiği dinlenme yerleri olduğunu keşfetti. Biri büyük meşe ağacının altındaydı, orada çimenler yumuşak ve serindi. Bir diğeri küçük bir kır çiçeği çalısının yanındaydı. Clara oraya yatar ve gözlerini kapatırdı. Leo bu yerleri tanımayı öğrendi. Bir kitap getirir ve yakına oturur, Clara dinlenirken sessizce okurdu. Güneş sırtlarında sıcacık hissettirirdi.

Bay Thomas, Leo'ya Clara'ya nasıl bakacağını gösterdi. "Her gün taze suya ihtiyacı var," dedi. Leo kuyudan bir kova doldurup tarlaya taşıdı. Clara yavaşça içti ve Leo sabırla bekledi. Sonra Bay Thomas, Leo'ya yumuşak bir fırça verdi. "Yününü nazıkçe fırçala," dedi. Leo, Clara'nın kalın yününü çekmemeye dikkat ederek fırçaladı. Clara bundan hoşlanmış gibiydi.

Leo, Clara'nın toynaklarında taş olup olmadığını kontrol etmeyi öğrendi. Bay Thomas ona her bacağı nasıl kaldırıp bakacağını gösterdi. "Her zaman nazik ol," diye hatırlattı Bay Thomas. Leo nazikti. Clara'ya yumuşak sesle konuştu ve o kıpırdamadan durdu. Bazen Bay Thomas gülümseyip, "İyi bir dokunuşun var, Leo," derdi. Leo gurur duydu. Clara'ya yardım etmeyi sevdi.

Clara, Leo'ya güvenmeye başladı. Sabah geldiğinde, onu karşılamak için yürürdü. Sarkık kulakları biraz dikleşirdi. Leo başını okşar ve "Günaydın, Clara," derdi. Sonra birlikte onun en sevdiği dinlenme yerine giderlerdi. Clara yatar ve Leo yanına otururdu. Kendini sakin ve mutlu hissederdi. Çayır huzurluydu.

Bir gün koyu bulutlar gökyüzünü kapladı. Çayırın üzerinden soğuk bir rüzgâr esti. Clara titredi. Leo onun üşüdüğünü gördü. Bay Thomas'a koştu. "Clara üşüyor," dedi. Bay Thomas başını salladı. "Onu kulübeye taşıyalım," dedi. Birlikte Clara'yı kuru samanla dolu sıcak bir kulübeye götürdüler. Clara yattı ve Leo üzerini bir battaniyeyle örttü.

Yağmur geldi ama Clara güvende ve sıcaktı. Leo kulübede onunla kaldı. Ona taze saman ve su getirdi. Bay Thomas onları kontrol etti. "Ona iyi bakıyorsun," dedi. Leo gülümsedi. Yardım edebildiği için sevindi. Clara dinlendi ve Leo yanına oturup çatıdaki yağmuru dinledi. Sıcacık ve sessizdi.

Yağmurdan sonra güneş yeniden çıktı. Clara çayıra dönmeye hazırdı. Leo onu dışarı çıkardı. Yavaş yürüdü ve Leo onun adımına uydu. Meşe ağacının altındaki en sevdiği yere gittiler. Çimenler taze ve yeşildi. Clara yattı ve mutlu bir şekilde iç çekti. Leo yanına oturdu. Huzurlu hissetti. Dostlukları güçlenmişti.

Bay Thomas onları kontrol etmeye geldi. Leo'nun Clara'yla sessizce oturduğunu gördü. "Biliyor musun," dedi, "Clara uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı. Nazik bir kalbin var, Leo." Leo, Clara'ya baktı. Clara sıcak kehribar rengi gözlerini ona kırpı. İçinde sıcak bir parıltı hissetti. Nazik ve şefkatli olmanın önemli olduğunu biliyordu.

Leo, sessiz arkadaşlığın değerli olduğunu öğrendi. Koşmasına ya da bağırmasına gerek yoktu. Sadece Clara'yla oturmak onu sakinleştiriyordu. Clara ona güveniyordu ve bu güven Leo'ya kendini özel hissettiriyordu. İyi arkadaş olmuşlardı. Her gün birlikte geçirdikleri zamanı sabırsızlıkla bekliyordu. Gününün en güzel kısmıydı.

Şimdi Leo her sabah Clara'yı ziyaret ediyor. Onun bütün sevdiği dinlenme yerlerini biliyor. Bakımına yardım ediyor, her zaman nazik ve şefkatli. Bay Thomas onları gözetiyor ama birlikte olmaları için onlara alan bırakıyor. Clara'nın soluk mavi kurdelesini esintide dalgalanıyor. Leo yakına oturuyor ve yumuşak çimenlerde dinleniyorlar. Dostlukları basit ve gerçek.

Bazen başka çocuklar çayıra geliyor. Leo onlara Clara'ya karşı nasıl nazik olacaklarını gösteriyor. "Yavaş hareket edin," diyor. "Yumuşak konuşun." Çocuklar Clara'nın yününü fırçalamayı ve ona su vermeyi öğreniyor. Clara arkadaşlıktan hoşlanıyor. Leo arkadaşını paylaşmaktan mutlu oluyor. Bay Thomas gülümseyip, "İyi bir öğretmensin, Leo," diyor. Leo gururla parlıyor.

Güneş batarken Leo, Clara'ya veda ediyor. "Yarın görüşürüz," diye fısıldıyor. Clara gözlerini kırptıyor ve yumuşak bir meler. Leo eve yürüyor, sakin ve huzurlu hissediyor. Bir arkadaşla geçirilen sessiz anların değerli olduğunu biliyor. Nazik bir dostluk ve basit bir dinlenme, dünyayı sıcak ve şefkatli hissettirebilir. Bu da en güzel duygu.